

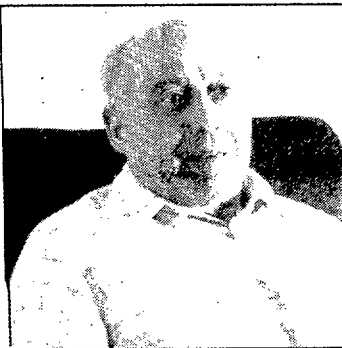
Bernat Torán i el 5 de Maig

En Bernat Torán i Martínez va nèixer a Fígols el dia 20 d'agost de 1918. Era molt jove, quan juntament amb la seva família es van traslladar a Manresa. Als 14 anys ingressà com a dependent a la Casa Jorba en una secció de tèxtils on es va fer creditar de l'estima de tots els companys. Li agradava el futbol i s'interessava per les qüestions socials. Més endavant va ingressar a l'Associació de Dependents de Manresa i Comarca, únic Sindicat Mercantil d'aquella època a Manresa. Als 18 anys fou anomenat Secretari del Gremi del Detall. En plena guerra civil formà part de la Comissió d'ajuda als companys destacats al front.

Al ser cridats els de la seva quinta, va incorporar-se al front, on als pocs dies de serhi, l'explosió d'una granada li va ferir un ull. Va seguir al front, en una companyia de transmissions a primera línia. Com molts, va haver de passar a França, on va superar les calamitats dels camps de concentració de Barcares i Sant Ciprien. Al desembre de 1939 s'incorporà en una companyia de treballadors espanyols i juntament amb l'exèrcit francès va anar a fer la Línia Maginot.

Hom li féu veure la gravetat de la situació i fou invitat a retornar a Espanya; però la seva

resposta fou contundent: mentre hi hagi en Franco, no tornaré a Espanya, i que no se'n parli més! El 22 de juny, en Bernat cau presoner dels alemanys a Sanint Dieu i fou portat com a presoner a un Stalag, a Strasbourg. El 13 de desembre la Gestapo es féu càrrec d'ell i junt amb uns 800 espanyols més, foren deportats al camp de mort de Mauthausen (Àustria). Ingressà en el Blok (barraca) 6, que era destinada a treballs de pedrera, va anar al grup del conegut cabo Peter (A. Prieto). A l'octubre del 1941 organitzaren una expedició d'uns mil homes cap el camp de Gusen, per a treballs també de pedrera o sigui el més dolent d'aquests camps. Després

Jacint Carrió, va tornar a nèixer el dia 5 de maig del 1945, ara fa trenta quatre anys. (Foto: Gonçal).

d'onze mesos de peripècies i sofriments va quedar esgotat completament i va ingressar a l'infermeria del camp. Es va recuperar inicialment, però al cap de vuit dies va desaparèixer, com tants d'altres, misteriosament. El secretari del seu Blok va anunciar el número del company, dient que havia mort. Era el 16 de gener de 1942.

Aquest va ser el final d'un manresà més, dels 16 desapareguts en semblants circumstàncies. Però en Bernat no era un Jove més, era tot un home, ple d'optimisme, fins al final, que ens feia viure tots perquè sabia el que volia i a més volia tornar a casa per explicar el que era el feixisme. Estimat i admirat per tots els qui el vam conèixer i em consta que no va deixar cap persona ni tan sols agreujada. En definitiva un vertader lluitador i un Demòcrata, que va donar tot el que tenia: es mereix un Homenatge.

Avui es un dia adequat per a recordar totes aquestes coses, perquè el món va conèixer la nova per primera vegada. Així, avui, com ell volia, ha pogut tornar a Manresa, encara que només sigui el seu esperit. Del qual és portador el seu company de fatigues.

JACAVI
Manresa, 5 de maig de 1979